

Full diocesà

7 de febrer del 2016

p4 —Projectes de Mans Unides-2016

p8 —"Missions per al poble", glossa del bisbe

Avui fa un segle!

Avui, 7 de febrer, fa cent anys de la santa mort del bisbe de Vic, Josep Torras i Bages. Una ocasió més que propícia per a recordar una figura memorable de l'episcopat del nostre país, també per a la nostra publicació: fou el fundador del nostre Full Diocesà, en la seva edició vigatana.

El qui va ser bisbe de Vic fou un doctor, un filòsof, un conseller clarivent i orientador del nostre poble; amb extraordinàries virtuts humanes, sacerdotals i sobrenaturals. El papa Pius X el va proclamar «bisbe típic, com el descriu l'Apòstol».

Patriarca espiritual de Catalunya, defensà un patriotisme català que no oblidà, ans al contrari, considera essencial el paper civilitzador i constructor de l'Església catòlica en els costums, la cultura i la vida familiar dels catalans. Bevent de les fonts de l'Escriptura i de sant Tomàs d'Aquino, va defensar un humanisme, una cultura que el va portar a ser un bisbe implicat en totes les qüestions humanes i per això tingué en el seu temps i durant el segle XX una gran influència. En tot hi trobava l'obra de Déu: en la seva obra filosòfica, les pastorals i també en el seu pensament polític, exposat en *La tradició catalana*. Tant de bo li tinguem més devoció, actualitzem i fem present la seva obra i el puguem veure glorificat en el catàleg dels sants, una aspiració que avui compleix un segle.

«No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes»

Diumenge V durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre d'Isaïes

L'any que morí el rei Ozies vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plecs del seu mantell omplien el temple. L'assistien, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: «Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria.» Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: «Ai de mi, no podré parlar! Jo que sóc un home de llavis impurs i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers.» Llavors un dels serafins volà cap a mi duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: «Això t'ha tocat els llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat.» Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: «Qui enviaré? Qui ens hi anirà?» Jo vaig respondre: «Aquí em teniu: envieu-m'hi.» (6,1-2a,3-8)

Salm responsorial

Us vull cantar a la presència dels àngels, Senyor.
(Salm 137)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, [us recordo la bona nova que us vaig anunciar i que vosaltres acollíreu; fins ara us hi manteniu fermes i per ella obteniu la salvació. No crec pas que us convertíssiu en va a la fe. Per tant, si encara ho reteniu, recordeu amb quines paraules us vaig anunciar la bona nova.] Primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escriptures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escriptures, ressuscità. Que després s'aparegué a Quefes i després als dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment, el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi. [Perquè jo sóc el més petit dels apòstols i ni tan sols mereixo que em diguin apòstol, perquè vaig perseguir l'Església de Déu. Però per gràcia de Déu sóc el que sóc, i la gràcia que ell m'ha donat no ha estat infructuosa. Al contrari, he treballat

més que tots, no jo, sinó la gràcia de Déu que ha treballat amb mi. Però, què hi fa?] Tant si sóc jo com si són ells, això és el que vosaltres heu cregut.

(15,1-11)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En una ocasió la gent s'aglomerava sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu. Ell, que es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant. Quan acabà de parlar, digué a Simó: «Tira endins, i caleu les xarxes per pescar.» Simó li respongué: «Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes.» Així que ho feren agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven. Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que sóc un pecador.» Ni ell ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: «No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes.» Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.

(5,1-11)

«Tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell»

Dramàticament elegits, abundantament gratificats

Josep Molist i Rifà, prev.

Isaïes va sentir la crida quan morí el rei Ozies, un moment de trasbals polític i social a Judà. La vocació del profeta, però, neix en l'àmbit sagrat del temple de Jerusalem. El relat descriu una experiència fundant, en què ritu i mística manifesten la unitat entre totalitat i límit. L'aclamació del *Sanctus* de la missa, manllevada de la pregària jueva del matí, s'inspira en aquesta visió.

En la segona lectura, veiem com els corintis, influïts pel cosmopolitisme hel·lenista, ja han resolt a la seva manera la forma d'entendre la resurrecció, distorsionant-ne el sentit. L'apòstol, fonamentant-se en la tradició eclesial, apel·la als qui van viure en primera persona la mort i resurrecció de Jesús.

Lluc ens fa sentir la serenor i placidesa del paisatge i el treball artesà dels pescadors a redós del llac de Genesaret; probablement a la platja de Cafarnaüm. Jesús parla a la gentada des de la barca de Pere (imatge poètica i al·legòrica de l'Església) com si fos una càtedra. Talment com Isaïes davant la majestat de Déu, Simó Pere queda tocat per la força de la divinitat de Jesús. I també, com en el profeta, neix en l'apòstol el sentiment d'indignitat. Pere l'expressa amb l'actitud gestual-litúrgica d'agenollar-se, de reconèixer el pecat, del Divendres Sant. Perquè Lluc ens ha transportat a l'inici del procés de conversió de Pere. L'evangelista ens ofereix aquesta curiosa nota, quasi comercial: Simó i els fills del Zebedeu eren socis. Indicació de realisme pràctic: Jesús s'adreça a persones reals, que fan una vida normal. Però els ofereix una altra mena de negoci, més gratuït i molt més prometedor.

La imatge

La pesca miraculosa (1515-16).
Rafael. Victoria and Albert Museum (Londres).

Després d'una nit de pesca sense èxit, Jesús diu a Pere que tirin les xarxes. La pesca va ser solemne. La reacció de Pere és sentir-se miserable: «Senyor, allunyeu-vos de mi que sóc un pecador.» Jesús no el vol aclaparar, sinó que el fa superar ecomanant-li una missió fecunda: «No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes.»

Agenda

Lit. hores: Setmana I

8 dilluns

—Sant Jeroni Emilià, religiós (1486-1537)
1 Reis 8,1-7.9-13 / Salm 131 / Marc 6,53-56

9 dimarts

—Santa Apol·lònia, màrtir (†249)
1 Reis 8,22-23.27-30 / Salm 83 / Marc 7,1-13

10 dimecres de Cendra

—Santa Escolàstica, verge (c.480-c.543)
—Sant Guillem, monjo
Joel 2,12-18 / Salm 50 / 2 Corintis 5,20-6,2 / Mateu 6,1-6.16-18

11 dijous

—La Mare de Déu de Lurdes
Deuteronomi 30,15-20 / Salm 1 / Lluc 9,22-25

12 divendres

—Santa Eulàlia, verge i màrtir (ss.III-IV)
Isaïes 58,1-9a / Salm 50 / Mateu 9,14-15

13 dissabte

—Sant Benigne, màrtir (†303)
Isaïes 58,9b-14 / Salm 85 / Lluc 5,27-32

14 diumenge I de Quaresma / Cicle C

—Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, patrons d'Europa (s.IX)
—Sant Valentí, màrtir
Deuteronomi 26,4-10 / Salm 90 / Romans 10,8-13 / Lluc 4,1-13

Projectes de Mans Unides per a l'any 2016

Mans Unides / Bisbat de Solsona

Amb el lema «Planta cara a la fam: sembra!», es portaran a terme els següents projectes:

Construcció d'aules de secundària a Tanzània

Es tracta d'un projecte educatiu a la població de Masimbwe, on la ciutat més propera està a 100 km, comunicada per una carretera de terra de difícil accés. La població és majoritàriament agrícola, amb mètodes molt rudimentaris. En no tenir recursos econòmics no tenen accés a l'escolarització ni a la sanitat. Viuen en barraques de tova d'un sol departament i teulada de palla. No tenen aigua, ni electricitat ni clavegueram. Mans Unides hi va col·laborar, fa un temps, en la construcció d'una escola; ara, davant la necessitat de donar cabu-

da a més alumnes, es farà una ampliació. Beneficiaris directes: 188 alumnes. Indirectes: 940. Import: 80.991€.

Construcció d'un embassament d'aigua a Maranthawa (Àfrica)

En aquest lloc la població té un nivell socioeconòmic molt baix i depèn exclusivament de les escasses pluges per a obtenir aigua, la qual a més es perd per manca de sistemes de recollida. Aquesta mancança impossibilita la productivitat agrícola i ramadera i fa que la comunitat sigui molt pobra. A més, per aconseguir l'aigua les dones han de fer llargues caminades i treure-la de pous insalubres que els causen malalties, mortalitat infantil i més pobresa. Beneficiaris directes: 6.487. Beneficiaris indirectes: 1.860. Import: 75.413€.

La consecució d'aquests projectes comporta l'esforç i la solidaritat de tothom. Comptem amb la teva ajuda. Si a més vols fer-te soci de Mans Unides, fer un donatiu o demanar informació, telefona al 973 32 01 83 o envia un correu a solsona@mansunides.org. Notícia sencera a www.bisbatsolsona.cat

Catequesis sobre l'Any de la Misericòrdia

Delegació de Catequesi

La Delegació diocesana de Catequesi ha confeccionat unes catequesis senzilles i planeres, adreçades a infants, adolescents, adults i un guió per a les escoles per als cursos de 4t, 5è i 6è de primària i per a 1r i 2n d'ESO. També s'ha complementat amb una «gimcana» sobre les obres de misericòrdia, on els infants i adolescents, tot jugant, van aprenent les obres de misericòrdia i s'hi van familiaritzant.

Aquestes catequesis són accessibles a tothom, i tots els catequistes les poden dur a terme, tal com estan o bé adaptant-les a les necessitats de cada grup. Esperem que siguin una eina més, de les moltes que s'han presentat, per a donar a conèixer el que és i significa l'Any Sant o Jubilar.

Per a accedir a les catequesis cal anar a www.bisbatsolsona.cat i descarregar-les o bé contactar amb ifarre@acidadvocat.com, tel. 678 55 22 64 (Imma).

«L'Església que surt»: l'acompanyament i els voluntaris

Vanessa Mangas

Ja fa quasi tres mesos que es va donar el tret de sortida d'aquesta iniciativa. Fa temps que hi ha voluntaris preparats per a poder sortir i acompanyar aquella persona que es troba en una situació difícil, en situació d'indefensió i que, per diferents motius, no pot o no vol explicar el que realment la preocupa. Avui expliquem què és l'acompanyament i què necessiten els nostres voluntaris per a poder acompanyar les persones.

Què són els acompanyaments de «L'Església que surt?»

Acompanyar no és altra cosa que apropar-se a l'altre, tocant el sofriment, compartir el dolor. Si volem ser «compans de camí» necessitem que Déu ens toqui el cor; només així serem capaços de compartir cansament i dolor, projectes i esperances amb la confiança que no anem sols, sinó en companyia del Bon Pastor. Serà necessari posar a discerniment la nostra voluntat d'acompanyar, de ser voluntaris d'aquesta iniciativa, de ser instruments del Senyor per a poder acompanyar les persones que se'ns apropin.

Què necessitem per a poder acompanyar?

Necessitem ser acollidors i poder testimoniar l'amor de Crist. Què és tenir una actitud acollidora? Acollir no és altra cosa que el reflex de l'amor del Senyor envers els altres. L'acolliment que volem fer és un acolliment des de la misericòrdia, és a dir, donar bon consell a qui ho necessita, consolar els afligits, tolerar els defectes del proïsme, pregar pels qui acompanyem... Diem que és un acolliment des de la misericòrdia perquè així el nostre testimoni sigui més fort i eficaç, perquè els nostres voluntaris puguin testimoniar amb un major entusiasme i convicció la nostra fe. Un acolliment des del respecte i l'amor a l'altre per a servir l'altre, «estimar l'altre en totes les seves condicions, en les seves febleses i necessitats».

Què és testimoniar?

El papa Pau VI diu en l' *Evangelii nuntiandi*: «L'home contemporani escolta més de gust els qui donen testimoni que els qui ensenyen o, si escolten els qui ensenyen, és perquè donen testimoni.»

L'Església convida tots els cristians, fidels i comunitats, a mostrar-nos solidaris amb els necessitats i a mantenir-nos

L'ESGLÉSIA QUE SURT

A vegades, la vida fa girs inesperats

Si ens necessites, tenim un gran equip preparat per ajudar-te

L'Església que surt és un projecte impulsat pel Bisbat de Solsona i protagonitzat per les parròquies. La nostra voluntat és oferir acompanyament i ajuda a les persones que viuen un moment d'incertesa o crisi personal.

www.lesglesiaquesurt.cat

 Info@lesglesiaquesurt.cat 973 480 123 bisbatsolsona.cat

en la tasca d'ajudar-los i acompanyar-los. El papa Francesc ens diu: «Es mi vivo deseo que el pueblo cristiano reflexione durante el Jubileo sobre las obras de misericordia corporales y espirituales. Será un modo para despertar nuestra conciencia.»

El comiat fins al cel del Dr. Josep Torras i Bages. Avui fa cent anys

Miquel Bordas Prószyński

El dilluns 7 de febrer de 1916 expirà al palau episcopal de Vic el bisbe Torras i Bages. El Dr. Torras havia regit diligentment la seu vigatana d'ençà de la seva ordenació episcopal l'any 1899. En la seva biografia, Mn. Fortià Solà i Moreta narra curosament els darrers dies del bisbe Torras, el tràfec de personalitats civils i eclesiàstiques que el van voler acomiadar, així com les pompes fúnebres que hom li dedicà després. Tot plegat provaria la generalitzada opinió de santedat de què gaudí Torras i Bages arreu de Catalunya.

La seva malaltia

Enguany, en una societat tan secularitzada com la nostra, ens estranyen i dissortadament ens queden llunyanes les descripcions de l'acompanyament religiós als moridors en la seva darrera malaltia o dels homenatges públics de dol. Nogensmenys, si volem atansar-nos a la personalitat senzilla i tan admirable de Torras i Bages, també paga la pena recollir algunes de les seves darreres paraules o indicacions. Així, en els primers dies de malaltia comentava al prepòsit de l'Oratori, el P. Joan Ricart: «Diuen que per ara la cosa no és grave; no obstant, vostè parli'm amb tota franquesa, i no m'oculti la veritat del perill; és el meu desig de morir tal com ha de morir un bisbe.» Havent empitjorat, es preparava per a la mort i havent donat les darreres disposicions testamentàries, no volgué concretar el lloc on havia de ser enterrat: «Després de mort —deia— ja no em pertanyo.» Va rebutjar rebre anestesians o narcòtics que li alleugerissin el dolor i no acceptà altres consultes mèdiques que les ordinàries disponibles a Vic, ja que considerava que «no calen tantes coses per a un home». Demanà l'assistència espiritual incessant dels pares felipons al llit de l'agonia. Abans del desenllaç final va poder rebre solemnement el Viàtic i la Extremunció.

El dia abans del seu traspàs, diumenge 6 de febrer, reconeixia: «Ara no em sabia pas greu de morir-me.» I és que opinava que «si no fos ara, hauria d'ésser poc més endavant; val més ara, que un hom ja té la convicció feta i ha pogut preparar-se». I afegia tot seguit, de manera molt coherent amb el seu pensament constantment sostingut: «Dono gràcies a Déu, perquè m'envia la mort en aquestes circumstàncies, després d'haver-me pogut preparar, rebent tots els auxiliis espirituals i prendre amb claredat les últimes

resolucions. Disposa el Ceremonial de Bisbes que el pastor, abans de sortir d'aquesta vida, faci les exhortacions conuenients. De consegüent, jo exhorto els qui m'han de succeir en el ministeri a que tinguin cura del que deixo, i facin fructificar la gràcia que he vingut a administrar en aquesta diòcesi. Us dono les gràcies per la vostra cooperació en els meus treballs. Us recomano les Ordres Religioses, els Convents, el Seminari, les parròquies i tot el que constitueix l'organisme del cos místic de Jesucrist. I com que la caritat és la substància de la Llei, us exhorto a que us estimeu

i perdoneu mútuament, i jo també us demano perdó de les ofenses que us hagi ocasionat.»

La darrera nit

Durant la darrera nit, del diumenge al dilluns, molt agitada per a ell, exclamava: «Oh, sí; que es faci la voluntat de Déu! Que dolç és estar a la creu amb Jesús!» I poc després al·ludia al pas final que li tocava fer, per la qual cosa pregava al sacerdot acompanyant que l'ajudés a resar el parenostre: «perquè l'últim acte sigui de perfet amor de Déu».

El mateix dilluns, al matí, el bisbe Torras encara tingué temps de dictar un «post scriptum» a la seva última pastoral, *La ciència del patir*, que havia acabat just abans d'enllitar-se malalt: «A la mateixa tarda en què firmarem l'anterior Carta, una dolorosa afecció ens féu ficar al llit, i ara ens porta vers el sepulcre, que incloent en si el conjunt de les ensenyances humanes, és un verdader símbol de la Ciència del patir; tot lo mundà queda desvanecut pel sepulcre; una mateixa part de l'home en queda consumida, de manera que la sabiduria és l'ànima. Per això aquell home eminent qui fou el

cardenal Enric Manning, a l'explicar l'impuls pel qual ell havia sigut conduït a la Iglésia catòlica, ell, l'escriptor eminent, confessa que lo que el guià fou la necessitat de la salvació de la pròpia ànima. Aquest fou també el nostre desig a l'escriure la present Pastoral, perquè és el desig de Jesucrist, qui no ha vingut al món a fer intel·lectuals, sinó a fer homes pràcticament virtuosos. Aquest matí han celebrat per a mi, a la Iglésia de Sant Neri, la Missa dels agnizants, Missa que està en pràctica en gran nombre de piadoses parròquies d'aquest Bisbat, i aprofitem l'oportuna ocasió per a recomanar a tots els fidels cristians aquesta piadosa pràctica de la Ciència del patir, i aprofitem també l'ocasió per a despedir-nos de tots vosaltres, demanant-vos les vostres oracions per a aquestes hores crítiques, i enviant-vos l'última i més afectuosa Benedicció.»

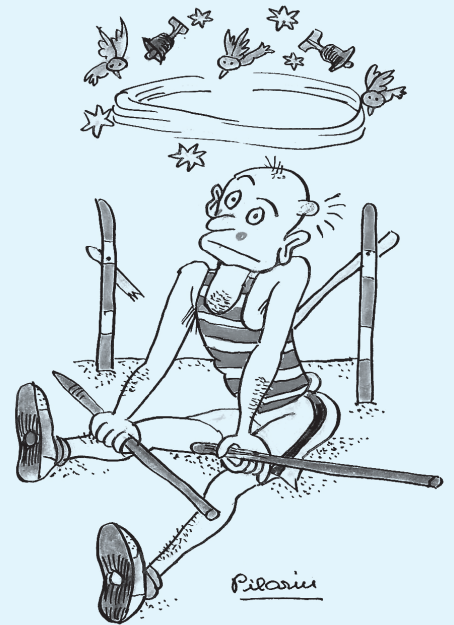
«Cupio dissolvi et esse cum Christo» (Fl 1,23). Mancaven cinc minuts per a les vuit del vespre. De la mà de la Mare de Déu, la Reina del Rosari que ell tant estimava, el nostre Patriarca creuà el llindar de l'eternitat vers la casa del Pare.

La Dita

«Qui pot i no vol, quan vol no pot»

Sebastià Codina, prev.

El que pots fer avui, no ho deixis per a demà.

Les bones ocasions no sempre fan cua per presentar-se de nou. Cal aprofitar-les. Més de quatre es planyen quan ja no hi són a temps. Per alguna cosa ens han donat el seny: per a fer-lo servir, amanyagar les oportunitats i no deixar que se'n vagin.

Sovint hem arribat a abastar algun somni no pas passatger que havíem entrellucat ja feia temps; l'hem deixat escapar. Tal volta algun imprevist ens ha barrat el pas i no hem pogut donar la camallada que faltava per a arribar-hi. L'oportunitat se n'ha anat rostos avall, i la segona, potser no aixecarà mai més el cap.

Missions per al poble

Xavier Novell, bisbe de Solsona

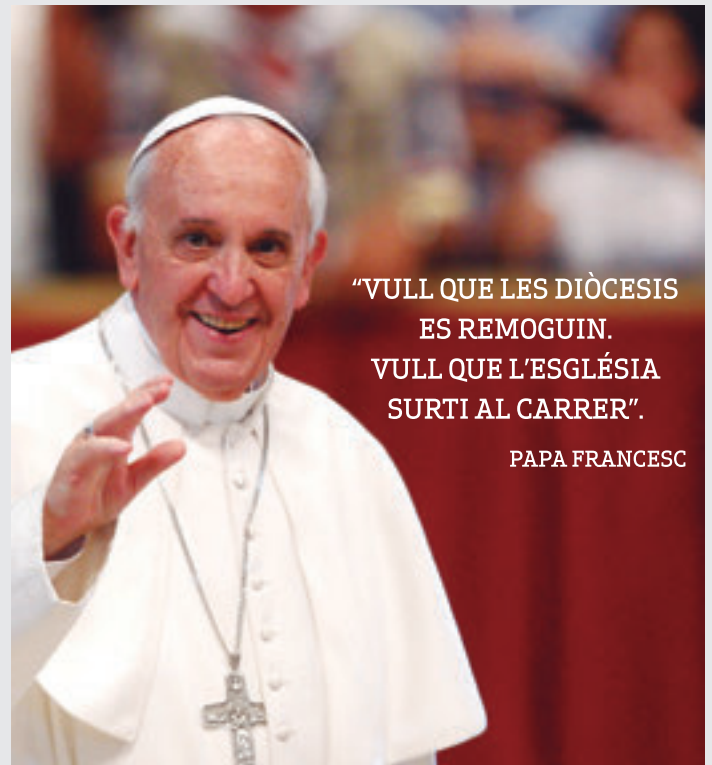
El cap de setmana passat, més de vuitanta fidels s'aplegaven al Seminari per a viure el recés de preparació a la Missió Popular Parroquial. Amb aquest recés es va cloure la proposta formativa que la delegació d'Evangelització ha ofert a les parròquies per a preparar els voluntaris de la Missió Popular.

Aquest proper dimecres, mentre els dos missioners de la misericòrdia de la nostra diòcesi seran enviats pel Papa des de la basílica de Sant Pere del Vaticà, començaran aquestes missions a les parròquies. Algunes han optat per a organitzar un seguit d'activitats que comporti una "Quaresma més intensa". Altres, més agosarades, han seleccionat activitats per a sortir al carrer, per anar a les cases, a anunciar a les perifèries existencials la misericòrdia de Déu.

Vull per a tots els fidels, independentment de les iniciatives que s'organitzin a la pròpia parròquia, el cultiu d'aquesta actitud missionera i misericordiosa, especialment per a aquesta Quaresma. Per això, des d'aquest cap de setmana trobareu penjada a la web del bisbat els temes formatius i les meditacions del recés. Confio que us impulsen a una sortida missionera individual o en grup.

Els temes toquen aquests tres continguts:

- la compassió de Jesús per les multituds, actitud primera dels missioners de l'Any de la Misericòrdia;
- l'anunci de l'Evangelí, partint de la situació de les persones que desitgem que escoltin la bona notícia de l'amor misericordiós que salva;
- les actituds bàsiques i les pautes concretes per a sortir en clau missionera a l'encontre dels homes i des les dones d'avui.

**"VULL QUE LES DIÒCESIS
ES REMOQUIN.
VULL QUE L'ESGLÉSIA
SURTÍ AL CARRER".**

PAPA FRANCESC

Les meditacions giraren entorn dels capítols 15, 16 i 17 de l'Evangelí segons Sant Joan: les darreres indicacions de Jesús als deixebles en les proximitats del seu enviament missioner. Jesús:

- els recorda allò fonamental per a reeixir en la missió;
- els alerta sobre els perills que els sobrevindran perquè no defalleixin;
- els conforta amb la promesa del do de l'Esperit;
- i prega al Pare per ells, per la missió que els confia i pels qui creuran.

Com que trobareu tres temes i tres meditacions, us proposo que en feu una cada dia d'aquesta setmana i que el primer diumenge de Quaresma li demaneu al Senyor que us envii a la missió.

